

Arrest

nr. 166 905 van 29 april 2016
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot weigering van verblijf (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag (zaak gekend onder rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag (zaak gekend onder rolnummer X)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij in de zaak gekend onder rolnummer 180 834.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij in de zaak gekend onder rolnummer 180 835.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken op 1 oktober 2015 via Eurodac blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker tweemaal werd genomen te Hongarije: op 10 september 2015 (BACSMFRK) omwille van illegale binnenkomst en op 11 september 2015 (BAHDARKISKUNHALAS) omwille van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker wordt op 15 oktober 2015 gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening)

1.4. Op 15 oktober 2015 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, onder een bijlage 39ter.

1.5. Op 16 oktober 2015, wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Hongaarse autoriteiten, op basis van artikel 18, lid 1, onder b) van de Dublin III Verordening.

1.6. Daar de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen van de Hongaarse autoriteiten binnen de termijn voorzien in artikel 28, lid 3 van de Dublin III Verordening laten zij de Hongaarse autoriteiten op 13 november 2015, weten dat zij verantwoordelijk zijn voor overname (tacit agreement).

1.7. Op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

In zaak X vecht verzoeker specifiek de beslissingscomponent aan tot weigering van verblijf van 13 november 2015.

Die component luidt als volgt:

***“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : S.

voornaam : A.

(...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene verklaarde op 22.09.2015 in België te zijn aangekomen. Op 01.10.2015 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Qala Shahi op 25.03.1993.

Uit het Eurodacverslag van 01.10.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.10.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gewezen op de resultaten uit het Eurodacverslag van 01.10.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Hongarije in eerste instantie genomen werden ten gevolgen het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming in Hongarije en gevraagd naar een verklaring voor het gegevens dat zijn vingerafdrukken in een ander land gevonden werden. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn

vingerafdrukken in Hongarije genomen werden maar dat er gezegd werd dat dit was om criminele feiten te controleren. Betrokkene gaf vervolgens aan dat zijn vingerafdrukken genomen werden maar dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op 15.10.2015 dat hij twee maanden eerder Afghanistan per auto verliet en illegaal naar Iran reisde. Wanneer hij daar aankwam of vertrok weet betrokkene niet. Vanuit Iran zou betrokkene per auto illegaal naar Turkije gereisd zijn waar hij op een onbekende datum zou zijn aangekomen. Na een verblijf van zeven dagen bij de smokkelaar in Istanbul zou betrokkene vervolgens te voet illegaal naar Bulgarije gereisd zijn. Wanneer hij daar aankomst en vertrok stelt betrokkene niet te weten. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Servië gereisd. Wanneer hij in Servië aankwam en er vertrok stelt betrokkene niet te weten. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens per auto en te voet illegaal naar Hongarije gereisd zijn. Betrokkene stelt dat hij in Hongarije aangehouden werd en dat zijn vingerafdrukken genomen werden en dat men hem gezegd zou hebben dat zijn vingerafdrukken genomen werden om na te gaan of er criminele feiten gepleegd waren. Betrokkene verklaarde dat hij vrijgelaten werd nadat zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij onmiddellijk zijn weg vervolgd heeft. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Hongarije per trein naar Duitsland reisde maar stelt niet te weten wanneer hij daar is aangekomen en vertrokken is. Vanuit Duitsland zou betrokkene vervolgens per auto naar België gereisd zijn waar hij op 22.09.2015 zou zijn aangekomen en op 01.10.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22) en de verklaring van betrokkene na confrontatie met de resultaten in het Eurodacverslag van 01.10.2015 waarbij betrokkene stelt dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 01.10.2015, met name HU1330020096155 blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en dit nadat betrokkene in eerste instantie door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werd naar aanleiding van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten. De codering '1' na de landencode "HU" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar zou hebben gemaakt nadat hij eerst omwille van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten door de Hongaarse autoriteiten in het Eurodacsysteem werd geregistreerd, is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn tegengehouden door de Hongaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 01.10.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Hongarije en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.10.2015 dat zijn vingerafdrukken in Hongarije wel genomen werden maar dat hij er geen asiel zou hebben aangevraagd, werd rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28§3 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het terugnameverzoek dat op 16.10.2015 aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten werd overgemaakt op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28§3 van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28§3 gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Hongaarse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28§3 van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarvan de Hongaarse autoriteiten op 13.11.2015 per Tacit-Agreement van op de hoogte werden gesteld. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 13.11.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel

zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het gegeven dat bij het terugnameverzoek een beroep werd gedaan op art. 28§3 van de Dublin-III-Verordening, wijzigt hier niets aan aangezien de antwoordtermijnen bepaald in art. 25§1 en art. 28§3 beiden twee weken bedraagt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.10.2015 dat hij in Hongarije goed behandeld werd (DVZ, vraag 33). Betrokkene brengt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, geen concrete redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Hongarije zouden kunnen rechtvaardigen. Integendeel, betrokkene verklaarde expliciet dat hij in Hongarije goed behandeld werd. Er zijn het administratief dossier dan ook geen gegronde redenen aanwezig die een verzet tegen een overdracht zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België asiel wil aanvragen en waarbij betrokkene stelt dat onderweg iedereen hem zei dat de mensen in België goed behandeld worden en dat hij in België gemakkelijk bescherming zou krijgen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene die informatie onderweg vernomen heeft van anderen. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft van anderen en dus via derden vernomen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene op basis van wat hij onderweg vernomen heeft en dus heeft "van horen zeggen", kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden- Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt

dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Anikô Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie - 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Régulation National Report - Hungary", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International - Annual Report 2014/15 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise access to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846 , EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en

alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a légal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise accès to protection in Hungary (HCC, "Building a légal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise accès to protection in Hungary", information note, 07.08.2015) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNHCR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivân & Anikô Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1 b in het kader van de Tacit-Agreement van 13.11.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1 .b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoonde dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subséquent) aanvraag , met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het

verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1 d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1 d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subséquent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procédure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procédure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procédure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procédure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servie of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1 b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 13.11.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1 c of 18§1 d en niet op art. 18§1 b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 16.10.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servie indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servie zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse

autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale média over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale média gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal

worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 15.10.2015 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 28§3 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013."

1.8. In zaak X vecht verzoeker specifiek het bevel om het grondgebied te verlaten aan van 13 november 2015 aan, zoals vervat in dezelfde bijlage 26quater.

Die component luidt als volgt:

"Betrokkene is eveneens in bezit van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest."

1.2. Op 3 december 2015 wordt verzoeker vrijgelaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de samenhang

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen.

In casu betreffen beide zaken immers het aanvechten van de beslissingscomponent van weigering van verblijf, enerzijds, en het aanvechten van de bevelscomponent, anderzijds, van dezelfde bestreden beslissing van 13 november 2015, waarin werd vastgesteld dat volgens de gemachtigde Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

De gemachtigde geeft conform artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd wordt.

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Verzoeker stelt dat het gaat om verschillende beslissingen, gesteund op verschillende rechtsgronden en verschillende rechtsgevolgen. De Raad volgt dat de component “weigering van verblijf” en de component “bevel om het grondgebied te verlaten” op verschillende rechtsgronden zijn gebaseerd en verschillende rechtsgevolgen ressorteren, doch niet dat het om op zich bestaande beslissingen gaat, hetgeen afdoende blijkt uit de term “ontvangt” zoals vermeld in artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze term wordt niet, zoals bijvoorbeeld in de situatie van een bijlage 20 of bijlage 21 gevolgd door termen met dezelfde draagwijdte als “zo nodig” of “desgevallend”.

Dit neemt niet weg dat de gemachtigde enkel het verblijf kan weigeren en enkel kan vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden op basis van een bevel om het grondgebied te verlaten, na zorgvuldig onderzoek in lijn met de waarborgen vermeld in de Dublin III Verordening, in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), zoals geïnterpreteerd door respectievelijk het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Beide componenten dienen afdoende gemotiveerd te worden en de Raad oefent ten aanzien van beide componenten zijn wettigheidstoets uit.

De Raad acht het om de voormelde redenen kunstmatig en niet bevorderlijk voor de goede rechtsbedeling om in twee verschillende verzoekschriften beide componenten aan te vechten.

4. Onderzoek van het beroep

Aangaande de component tot de weigering van verblijf, zoals aangevochten in de zaak 180 834

4.1. Uit een lezing van het middel in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikelen 4 en 19 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert onder meer aan:

“Zij meent dat Hongarije aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl algemeen bekend is uit media en andere dat Hongarije onevenredige inspanningen doet ten aanzien van asielzoekers die via haar Europa binnenkomen en deze opsluit in precaire omstandigheden (zie

stuk nr. 3; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Europe's Refugee Emergency Response - Update #10, 6 – 12 November 2015, 12 november 2015, <http://www.refworld.org/docid/564c2a1e4.html>, p.) met het oog op de verwijdering naar Servië of een ander doorreisland (zie stuk nr. 4; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Europe's Refugee Emergency Response - Update #9, 30 October – 5 November 2015, 5 november 2015, <http://www.refworld.org/docid/5641abd44.html>, p. 2; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Europe's Refugee Emergency Response - Update #8, 23 - 29 October 2015, 29 oktober 2015, <http://www.refworld.org/docid/563888814.html>, p. 4) waardoor geen enkele zekerheid over de behandeling van de asielaanvraag bestaat noch over het respect van het non-refoulementsbeginnsel. Verwerende partij heeft geen enkele garantie bij gebrek aan een antwoord vanwege de Hongaarse autoriteiten gekregen maar gaat enkel uit van een loutere veronderstelling zonder nader onderzoek aangekleed in stereotype bewoordingen die in elke Dublin beslissing terugkeren en hierdoor elk karakter van individueel onderzoek van de aanvraag van betrokkene aantoonst."

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, beperkt verzoeker zich niet enkel tot een theoretisch betoog. Verzoeker verwijst duidelijk naar ontoereikende inspanningen van Hongarije om asielzoekers op te vangen en de opsluiting van asielzoekers in precare omstandigheden met het oog op de verwijdering naar Servië waardoor geen enkele zekerheid over de behandeling van de asielaanvraag bestaat noch over het respect van het non-refoulementsbeginnsel.

4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Zoals blijkt uit de feiten, werd verzoeker op 3 december 2015 vrijgelaten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd vrijgelaten omdat een gedwongen verwijdering naar Hongarije niet mogelijk is. Verdere toelichtingen worden er in het administratief dossier niet gegeven.

Op de bijlage 26^{quater}, dit is de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, werd op 3 december 2015 een handgeschreven toevoeging aangebracht die luidt als volgt: "*Een nieuwe termijn van 3/12/2015 tot 12/12/2015. Om middernacht wordt (...) S.A. toegestaan het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient het grondgebied van België evenals van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten binnen de 10 dagen en dient zich aan te melden bij de bevoegde Hongaarse instanties.*"

Hoewel een gedwongen verwijdering volgens de informatie van de verwerende partij, omwille van niet nader toegelichte redenen, niet mogelijk is, meent de Raad dat verzoeker *in casu* de bescherming onder artikel 3 van het EVRM niet mag worden ontnomen. Uit de feiten blijkt immers dat er heden sprake is van een gedwongen terugkeer naar Hongarije, daar verzoeker wel nog steeds wordt bevolen om zich aan te melden bij de bevoegde Hongaarse instanties. (zie *mutatis mutandis* EHRM 31 januari 2012, nr. 50012/08, M.S. v. België, par. 121-125). Bovendien is de termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten inmiddels verlopen, zodat verzoeker opnieuw kan worden blootgesteld aan een gedwongen verwijdering.

Aangezien verzoeker een concrete vrees uit, met name het risico op verwijdering naar Servië en zijn onzekerheid over de behandeling van zijn asielaanvraag en het respect van het non-refoulement beginnsel, acht de Raad het aangewezen om de aangevoerde grief in het licht van artikel 3 van het EVRM nader te onderzoeken.

Bovendien bevindt de verzoeker, een asielzoeker van Afghaanse herkomst, zich in een precare situatie.

Verzoeker geeft duidelijk aan zich niet naar Hongarije te willen begeven nu hij vreest voor een verwijdering naar Servië die aanleiding kan geven tot refoulement. Evenwel zolang niet is onderzocht of zijn vrees gegrond is en aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, heeft hij ook geen toegang tot de asielprocedure in België. Deze patstelling maakt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, zolang niet is uitgeklaard of de Dublinoverdracht een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, nergens inhoudelijk wordt behandeld.

4.3. In het licht van de aangehaalde vrees voor een verwijdering van Hongarije naar Servië met een risico op refoulement, verwijst de Raad ter terechtzitting naar een aantal relevante arresten van de Raad die reeds dateren van december 2015 (nrs. 158 281; 158 468; 158 621; 158 631 en 158 727) waarvan geen abstractie kan worden gemaakt. In deze arresten werden de Dublin-overdrachten naar Hongarije bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst omdat Hongarije, sinds wetswijzigingen die van kracht zijn vanaf 1 augustus 2015, Servië als een veilig derde land beschouwt hoewel uit landeninformatie blijkt dat het indienen van een asielaanvraag in Servië voornamelijk theoretisch is, daar Servië geen werkende asielinstanties heeft. Waar blijkt dat een verzoeker om internationale bescherming via Servië naar Hongarije is gereisd, bestaat er een risico op verwijdering naar Servië met een risico op verwijdering naar het land van herkomst zonder een inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Dit risico op onrechtstreekse refoulement naar het land van herkomst heeft aldus aanleiding gegeven tot de uitgesproken schorsingen.

Voorts wordt door de Raad gewezen op de recente uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-695/15 PPU van 17 maart 2016. Daarin werd geoordeeld:

"1) Artikel 3, lid 3, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, moet in die zin worden uitgelegd dat van de mogelijkheid om een persoon die om internationale bescherming verzoekt naar een veilig derde land te zenden, door een lidstaat ook gebruik kan worden gemaakt nadat deze lidstaat ingevolge deze verordening en in het kader van een terugnameprocedure heeft aanvaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een verzoeker die deze lidstaat heeft verlaten voordat op zijn eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing ten gronde was genomen.

2) Artikel 3, lid 3, van verordening nr. 604/2013 moet in die zin worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, naar een veilig derde land wordt gezonden wanneer de lidstaat die de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdraagt, gedurende de terugnameprocedure niet was geïnformeerd over de regeling van laatstbedoelde lidstaat inzake het zenden van verzoekers naar veilige derde landen en evenmin over de praktijk van zijn ter zake bevoegde autoriteiten."

Hieruit volgt dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en die de terugname aanvaardt, nog steeds de mogelijkheid heeft om de verzoeker naar een veilige derde land te zenden, ook als was de overdragende lidstaat hiervan niet op de hoogte.

Tenslotte wijst de Raad ook op de formele inbreukprocedure die de Europese Commissie op 10 december 2015 heeft opgestart tegen Hongarije betreffende de Hongaarse wetgeving die de herschikte asielprocedurerichtlijn 2013/32/EU omzet. Het betreft onder meer de onmogelijkheid nieuwe feiten en omstandigheden in asielberoepsprocedures voor te leggen en het gebrek aan opschortend karakter van de asielberoepen wat in de praktijk asielzoekers noopt het Hongaarse grondgebied te verlaten. Voorts wordt gewezen op de buitenlandse rechtspraak uitgaande van hogere administratieve rechtscolleges waarbij Dublinoverdrachten naar Hongarije worden geschorst omwille van de aanmerking van Servië als veilige derde land en omwille van tekortkomingen in de daadwerkelijkheid van de voorziene rechtsmiddelen in Hongarije.

De raadsvrouw van de verwerende partij ontkent niet op de hoogte te zijn van deze feiten maar wijst er op dat deze feiten dateren van na de bestreden beslissing.

De Raad treedt de raadsman van verzoeker bij waar deze stelt dat in de informatie die door de verwerende partij werd gebruikt om de bestreden beslissing te motiveren zich reeds voldoende aanwijzingen bevonden over de aanmerking van Servië als veilig derde land en de mogelijke risico's daarmee verbonden.

Na onderling overleg tussen de partijen en de Raad wordt besloten dat de raadsvrouw bij de verwerende partij zal nagaan of deze, in het licht van vermelde gegevens, de bestreden beslissing wil herzien. Mocht dit aanleiding geven tot een intrekking van de bestreden beslissing, dan zijn beide partijen het er over eens dat de beroepen dan zonder voorwerp zijn.

Op 19 april 2016 ontvangt de Raad enkel een mail waar wordt gesteld: *“Ik kan meedelen dat een gedwongen repatriëring van verzoeker op het moment van zijn vrijstelling uit het gesloten centrum niet mogelijk was. Daarom diende hij vrijwillig gevolg te geven aan de bijlage 26quater.”*

Daargelaten de vraag of de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en of toepassing moet worden gemaakt van artikel 3, lid 2 van de Dublin III Verordening, ziet de Raad zich genooddacht om *in casu* uitspraak ten gronde te doen over onderhavige beroepen in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Dit is ook in lijn met het gestelde in de voormelde zaak C-695/15 PPU (Mirza, 17 maart 2016) van het Hof van Justitie: *“60. Wat het overdrachtsbesluit betreft, blijkt uit artikel 27 van de Dublin III - verordening dat de verzoeker het recht heeft om tegen dat besluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.”*

4.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103-104).

Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken vreemdeling bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezocht lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Hongarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze zin moet het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld worden op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust in hoofde van de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.5. De eerste vraag die zich stelt is of de verzoeker daadwerkelijk Hongarije via de Servische grens betreden heeft. Uit de verklaringen van de verzoeker, zoals opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de verzoeker twee maanden voor het indienen van de asielaanvraag in België zijn reis naar de lidstaten van de Europese Unie heeft aangevat en Servië per auto en te voet is doorgereisd om daarna de grens met Hongarije over te steken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij in Servië verbleven heeft voorafgaand aan de reis naar Hongarije, er wordt met name gesteld: *“Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Servië gereisd. Wanneer hij in Servië aankwam en er vertrok stelt betrokkene niet te weten. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens per auto en te voet illegaal naar Hongarije gereisd zijn.”*

In de terugname-aanvraag van 16 oktober 2015 wordt de reisweg van verzoeker overigens als volgt omschreven: *“he travelled from Afghanistan to Iran, Turkey, Bulgaria, Serbia, Hungary, Germany Belgium”*.

Dat verzoeker Hongarije op onregelmatige wijze is binnengekomen via Servië, wordt door de verwerende partij evenmin betwist. Uit het Eurodacverslag van 1 oktober 2015 blijkt immers dat de vingerafdrukken van verzoeker door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Statens en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Het betoog van verzoeker als zou de code HU1 door Hongarije automatisch in het Eurodacsysteem wordt ingebracht los van de wel of niet gestelde asielaanvraag, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

4.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat op 16 oktober 2015 een terugnameverzoek werd gericht aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18, lid 1, onder b van de Dublin III Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;” (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat niet werd ingestemd met de terugname van verzoeker op basis van artikel 18, lid 1, onder c of d, wat betekent dat de asielaanvraag niet als ingetrokken wordt beschouwd en evenmin reeds werd afgewezen in eerste aanleg.

De toepassing van artikel 18, lid 1, onder b, houdt in dat de eerste asielaanvraag die verzoeker op 11 september 2015 in Hongarije indiende, nog hangende is, m.a.w. er werd nog geen beslissing genomen in eerste aanleg.

Hierbij moet worden opgemerkt dat de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen van de Hongaarse autoriteiten binnen de termijn voorzien in artikel 28, lid 3 van de Dublin III Verordening. Bijgevolg lieten zij de Hongaarse autoriteiten op 13 november 2015 weten dat zij verantwoordelijk zijn voor overname (tacit agreement). In de bestreden beslissing wordt hierbij gesteld: *“Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 13.11.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Statens informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het gegeven dat bij het terugnameverzoek een beroep werd gedaan op art. 28§3 van de Dublin-III-Verordening, wijzigt hier niets aan aangezien de antwoordtermijnen bepaald in art. 25§1 en art. 28§3 beiden twee weken bedraagt.”*

4.7. Nu niet wordt betwist dat verzoeker Hongarije op onregelmatige wijze is binnengekomen via Servië en is vastgesteld dat Hongarije verantwoordelijk is voor de verdere behandeling van de reeds hangende

asielaanvraag van verzoeker, dient te worden onderzocht of er een risico bestaat dat verzoeker, na terugname door Hongarije, naar Servië zal worden verwijderd.

4.8. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent het volgende gesteld:

“Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procédure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procédure stopgezet of beëindigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III- Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III- Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1 b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 13.11.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1 c of 18§1 d en niet op art. 18§1 b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 16.10.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tót detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III- Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is.” (eigen onderlijning)

4.9. In casu dient nagegaan te worden of het standpunt van de verwerende partij in overstemming is met de stukken van het dossier, nu de verzoeker een vrees uit dat hij zal worden verwijderd naar Servië, dat zijn asielaanvraag niet zal worden onderzocht en dat hij het voorwerp kan uitmaken van refoulement, in casu onrechtstreekse refoulement naar Afghanistan.

4.10. De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing gebruik van het AIDA rapport van 27 oktober 2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015).

Dit rapport handelt inderdaad hoofdzakelijk over grensprocedures in Hongarije. Het rapport bevat echter ook een hoofdstuk IV dat het heeft over de bredere implicaties van de Hongaarse maatregelen, met

name wat betreft de situatie van Dublin-terugkeerders en het gebruik van het concept “veilig derde land”.

In het rapport (p. 34-35) wordt gewezen op het feit dat wanneer Dublin-terugkeerders nog een asielaanvraag hangende hebben in Hongarije, deze asielaanvraag wordt behandeld als een eerste asielaanvraag. Indien een asielzoeker Hongarije heeft verlaten en de asielaanvraag wordt als ingetrokken beschouwd, dan kan de voortzetting van de asielaanvraag worden gevraagd binnen een termijn van 9 maanden nadat de asielaanvraag als (impliciet) ingetrokken werd beschouwd. Gebeurt dit niet binnen de 9 maanden dan wordt de asielaanvraag als een herhaalde asielaanvraag gezien. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de asielaanvraag van verzoeker door de Hongaarse overheden als impliciet ingetrokken wordt beschouwd. Verzoeker dient te worden beschouwd als een Dublin-terugkeerder met een hangende eerste asielaanvraag.

Het rapport benadrukt een cruciaal element dat alle Dublin-terugkeerders in Hongarije treft, met name het gebruik van het concept van “veilig derde land”, de aanmerking van Servië als veilig derde land en de toepassing ervan op Dublin-terugkeerders. Het concept van “veilige derde land” was al langer onderdeel van de Hongaarse asielwetgeving, maar op 1 augustus trad onder meer een lijst van veilige derde landen in werking, waarbij Servië wordt vermeld, die van toepassing is op alle asielzoekers die vanaf die datum het Hongaarse grondgebied hebben betreden.

4.11. Uit de rapporten van het Hungarian Helsinki Committee (HHC), waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de wijzigingen van de Hongaarse asielwet die op 1 augustus 2015 in werking traden, de bevoegde Hongaarse overheden er toe dwingen alle asielaanvragen ingediend door verzoekers die via een veilig derde land naar Hongarije zijn gekomen als onontvankelijk te verwerpen omdat zij aldaar effectieve bescherming konden hebben aangevraagd (*“could have applied for effective protection there”*). De mogelijkheid om het vermoeden te weerleggen dat verzoekers in Servië effectieve bescherming konden hebben gevraagd, is volgens deze rapporten louter theoretisch - er wordt een onrealistisch hoge bewijsstandaard gehanteerd die gepaard gaat met zeer korte termijnen om dit vermoeden te weerleggen. Asielaanvragen van verzoekers die via een veilig derde land zijn gereisd, worden in een versnelde procedure behandeld die volgens de rapporten onredelijk is. (HHC *“Building a légal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise accés to protection in Hungary”* van 7 augustus 2015 (p. 1-3) en *“No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”* van 18 september 2015 (p. 1-2)).

Op pagina 12-13 van het AIDA rapport wordt het volgende gesteld:

“Secondly, these physical barriers to asylum have been complemented by a range of equally powerful legal barriers. The July amendments to the Asylum Act have authorised the Hungarian government to adopt a list of “safe countries of origin” and “safe third countries”. An asylum application is rejected as inadmissible without further examination where the applicant comes from a “safe third country”, whereas it is channelled in the newly introduced accelerated procedure if the asylum seeker comes from a “safe country of origin”. In both cases, the OIN is to deliver a decision on the application within 15 days of establishing the ground for inadmissibility or for applying the accelerated procedure, while asylum seekers only have 3 days to submit evidence rebutting a safe country presumption in their individual case. Among other countries, the list adopted in July 2015 includes, in addition to all EU Member States, Serbia, Kosovo, the Former Yugoslav Republic of Macedonia (FYROM), Albania, Bosnia-Herzegovina and Montenegro as “safe countries of origin” and “safe third countries”. Appeals against inadmissibility decisions could be lodged within a deadline of 3 days.

(...)

Secondly, the Asylum Act amended the rules on inadmissibility decisions by extending the time-limit for lodging an appeal from 3 days to 7 days. As this rule only entered into force on 15 September 2015, this entails that persons entering the asylum procedure between 1 August and 15 September 2015 would still be subject to the stricter admissibility rules, including the 3-day appeal deadline. (...)

Hieruit blijkt dat een lijst van veilige derde landen werd aangenomen, waaronder Servië figureert. Wanneer een asielzoeker komt uit een veilig derde land, wordt de asielaanvraag in een versnelde procedure onontvankelijk verklaard zonder verder onderzoek. De beslissings- en beroepstermijnen terzake zijn (zeer) kort.

De vermelde rapporten van het HHC wijzen erop dat 99% van de asielzoekers Hongarije binnenkomen via de Servisch-Hongaarse grens, zodat de aanmerking van Servië als een veilig derde land tot de

quasi-automatische verwerping van deze asielaanvragen leidt zonder verder onderzoek naar de beschermingsnoden.

4.12. In de bestreden beslissing lijkt de verwerende partij te betogen dat een risico op verwijdering naar Servië beperkt is tot Dublin-terugkeerders *“die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing töt weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en [die] (...) zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden”*.

De verwerende partij stelt in bestreden beslissing verder dat de asielaanvraag van verzoeker inhoudelijk zal worden beoordeeld omdat de Hongaarse autoriteiten stilzwijgend hebben ingestemd met een terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, lid 1, onder b) van de Dublin III Verordening en verwijst naar de brief van 23 juni 2015. De verwerende partij stipt aan dat de Hongaarse autoriteiten de terugname niet geweigerd hebben, ook niet laattijdig en ze hebben de bepaling voor de terugname ook niet gewijzigd naar artikel 18, §1 c of d van Dublin III Verordening.

In dit verband verwijst de bestreden beslissing nog naar het UNHCR rapport van 2012 en een EASO-rapport (*“Description of the Hungarian asylum system”* van 18 mei 2015). Uit voormelde rapporten leidt de verwerende partij af dat een persoon die onder Dublin III terugkeert naar Hongarije en wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft gekregen opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomt zodat een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag gemaakt wordt. De verwerende partij besluit nogmaals: *“Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd.”*

De verwerende partij verwijst tenslotte in haar nota met opmerkingen naar artikel 18, lid 2 van de Dublin III Verordening dat bepaalt : *“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”*

Het lijkt erop dat de verwerende partij meent dat *in casu* de mogelijkheid om het concept “veilige derde land” toe te passen enkel bestaat voor personen die door Hongarije op grond van artikel 18, lid 1, onder c) of d) van de Dublin III Verordening worden teruggenomen. De verwerende partij lijkt ervan uit te gaan dat de asielaanvraag van een persoon die door Hongarije op grond van artikel 18, lid 1, onder b) van de Dublin III Verordening wordt teruggenomen volgens de gewone procedure ten gronde zal behandeld worden in Hongarije en niet onontvankelijk kan worden verklaard wegens toepassing van het concept “veilig derde land”.

Vooreerst maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de informatie opgenomen in voormelde UNHCR en EASO rapporten nog actueel is. De Raad wijst erop dat voormelde rapporten dateren van voor de wetwijzigingen die in augustus 2015 in werking getreden zijn.

Uit de brief van 23 juni 2015 van de Hongaarse autoriteiten kan ook niet afgeleid worden dat ze het concept van de Servië als veilig derde land niet gaan toepassen op Dublin-terugkeerders met een hangende eerste asielaanvraag. Daarenboven dateert voormeld schrijven eveneens van voor de inwerkingtreding van wetwijzigingen op 1 augustus 2015.

Voorts strookt de stelling van de verwerende partij dat het asielverzoek van verzoeker bij terugkeer naar Hongarije inhoudelijk, dit is ten gronde, zal worden behandeld, niet met de rechtspraak van het Hof van Justitie (C-695/15 PPU, Mirza, 17 maart 2016) waarvan het dictum werd aangehaald in punt 4.3. In deze zaak heeft Hof, in het kader van een prejudiciële verwijzing door een Hongaarse rechter, vastgesteld dat het feit dat een lidstaat ingevolge de Dublin III Verordening heeft aanvaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, niet verhindert dat deze lidstaat de verzoeker vervolgens naar een veilig derde land zendt. Het maakt daarbij niet uit op welke grond de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag (impliciet) aanvaard werd. Aan deze slotsom kan volgens het Hof niet worden afgedaan door de uit artikel 18, lid 2, tweede alinea, van die verordening voortvloeiende verplichting dat *“de lidstaten ervoor [zorgen] dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”*. De verwijzing naar artikel 18, lid 2 van de Dublin III Verordening doet geen afbreuk aan de mogelijkheid die Hongarije heeft om, nadat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag werd aanvaard, de betrokken verzoeker naar een veilige derde land te zenden.

De stelling van de verwerende partij dat de verzoekers hangende asielaanvraag inhoudelijk, dit is ten gronde en op zijn merites, door de Hongaarse asieloverheden zal worden behandeld, vindt verder geen steun in de rapporten waarnaar de verwerende partij verwijst. Nergens in de rapporten van het HHC of

AIDA, waarop de verwerende partij zich baseert, kan worden gelezen dat concept “veilig derde land” enkel wordt toegepast ten aanzien van Dublin-terugkeerders wiens asielaanvraag als een herhaalde asielaanvraag wordt beschouwd. Integendeel uit de rapporten blijkt dat dit concept “veilig derde land” wordt toegepast op alle asielzoekers, inclusief alle Dublin-terugkeerders. Nergens blijkt dat Dublin-terugkeerders met hangende eerste asielaanvragen, worden uitgesloten van de toepassing van het concept “veilig derde land”. Er blijkt geenszins dat wat betreft Dublin-terugkeerders er een onderscheid gemaakt wordt tussen hangende eerste asielaanvragen en een herhaalde asielaanvraag,

Verzoeker werd door Hongarije op 10 september 2015 gesignaleerd in Eurodac wegens illegale overschrijding en op 11 september 2015 wegens het indienen van een asielaanvraag. Er wordt niet betwist dat verzoeker Hongarije op onregelmatige wijze is binnengekomen via Servië.

De nieuwe wetgeving waarbij Servië als veilig derde land wordt aangemerkt, die in werking trad op 1 augustus 2015, kan dus op verzoeker worden toegepast indien hij terugkeert naar Hongarije in het kader van een Dublin-terugname. Er is bijgevolg een reële mogelijkheid dat de hangende asielaanvraag van verzoeker door Hongaarse overheden onontvankelijk wordt verklaard wegens de toepassing van het concept “veilig derde land”, *in casu* Servië. Er is aldus geen garantie dat de asielaanvraag van de verzoeker in Hongarije ten gronde zal onderzocht worden.

4.13. Artikel 38 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) bepaalt omtrent het begrip „veilig derde land”

“1. De lidstaten mogen het begrip „veilig derde land” alleen toepassen indien de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld:

a) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging;

b) er bestaat geen risico op ernstige schade in de zin van Richtlijn 2011/95/EU;

c) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd;

d) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en

e) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

2. De toepassing van het begrip „veilig derde land” is onderworpen aan voorschriften in het nationale recht, waaronder:

a) voorschriften waarbij een band tussen de verzoeker en het betrokken derde land wordt vereist op grond waarvan het voor de betrokkene redelijk zou zijn naar dat land te gaan;

b) voorschriften betreffende de methode met behulp waarvan de bevoegde autoriteiten zich ervan vergewissen dat het begrip „veilig derde land” op een bepaald land of een bepaalde verzoeker kan worden toegepast. Een dergelijke methode dient onder meer te bestaan uit een veiligheidsstudie per land voor een bepaalde verzoeker en/of een nationale vaststelling van de landen die worden beschouwd als zijnde over het algemeen veilig;

c) voorschriften overeenkomstig de internationale wetgeving die voorzien in een afzonderlijke studie om na te gaan of het betrokken derde land voor een bepaalde verzoeker veilig is; deze voorschriften moeten ten minste de verzoeker in staat stellen de toepassing van het begrip „veilig derde land” aan te vechten op grond van het feit dat het derde land in zijn specifieke omstandigheden niet veilig is. De verzoeker moet ook in de gelegenheid worden gesteld om het bestaan van de onder a) bedoelde band tussen hem en het derde land aan te vechten.”

Bijgevolg dient het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève nageleefd te worden bij de toepassing van het concept “veilig derde land” door een lidstaat.

4.14. Er blijkt niet dat de verwerende partij onderzocht heeft of er een risico op (onrechtstreekse) refoulement bestaat wanneer de Hongaarse autoriteiten het concept “veilig derde land”, *in casu* Servië, toepassen op Dublin-terugkeerders met een hangende eerste asielaanvraag.

Uit het HHC rapport van 7 augustus 2015 blijkt dat het indienen van een asielaanvraag in Servië voornamelijk theoretisch is daar Servië geen werkend asielsysteem heeft (p. 2). In hetzelfde rapport wordt melding gemaakt van een reëel risico op “chain refoulement”.

In het HHC rapport van 18 september 2015 wordt verwezen naar de heel kritische verklaring van de VN Hoog Commissaris voor de Mensenrechten en gesteld dat de wetswijzigingen die van kracht traden in augustus en september 2015, in samenhang met een aantal praktijken, een ernstige inbreuk inhouden van de internationale mensenrechtelijke verplichtingen van Hongarije, met name inbreuken op de non-refoulement verplichting en de verplichting om op correcte wijze het concept “veilige derde land” toe te passen.

Op pagina 32 van het AIDA rapport van oktober 2015 wordt gesteld:

“The recent legal and policy changes implemented by Hungary as discussed in this report have important effects beyond the Hungarian context. (...) . On the other hand, the quasi-automatic application of the “safe third country” concept with regard to Serbia not only with regard to first time applicants in Hungary but also applicants who are returned from other EU Member States to Hungary on the basis of the Dublin III Regulation presents clear risks of violations of the principle of non-refoulement. This means that in order to ensure full compliance with their obligations under international and human rights law, EU and Schengen Associated States must refrain from returning asylum seekers who can be subjected to the “safe third country” rule to Hungary and assume responsibility for examining their asylum application.”

In het AIDA rapport (p. 13, 18, 32-37) van oktober 2015 wordt daarbij aangegeven dat het UNHCR in augustus 2012 had aangeraden om Servië niet als een veilig derde land voor asielzoekers te beschouwen en dat lidstaten geen asielzoekers op grond van voormeld concept zouden mogen terugsturen naar Servië. Dit was ook het standpunt van het Hongaarse Hooggerechtshof. Er wordt beklemtoond dat dit standpunt van het UNHCR nog actueel is. Verder wordt aangegeven dat asielsysteem in Servië grotendeels disfunctioneel is, hetgeen uitgebreid gedocumenteerd is in een aantal rapporten waarnaar wordt verwezen. Het rapport stipt aan dat asielzoekers wiens verzoek onontvankelijk is verklaard door de Hongaarse overheden omwille van de toepassing van het concept “veilig derde land” op basis van een readmissieverdrag tussen Servië en de EU kunnen worden teruggezonden. De readmissie door Servië van asielzoekers die worden teruggezonden door Hongarije op basis van het concept “veilig derde land” is weer van start gegaan half oktober 2015. Asielzoekers die worden teruggezonden naar Servië worden in de praktijk gehinderd in hun toegang tot een asielpcedure en opvang in Servië. Zij worden vervolgd wegens illegale grensoverschrijding en hun verblijfsrecht kan worden beëindigd zodat asielzoekers geen toegang meer hebben tot opvang of tot de asielpcedure. Er wordt in het rapport besloten dat Dublinterugkeerders in Hongarije kunnen worden blootgesteld aan een reëel risico op zogenaamde “chain refoulement” bij verwijdering naar Servië. Omdat asielaanvragen van Dublin-terugkeerders onontvankelijk kunnen worden verklaard door de Hongaarse overheden omwille van de toepassing van het concept “veilige derde land” en bij gebrek aan toegang tot daadwerkelijk bescherming in Servië, is er een reëel risico op onrechtstreekse refoulement naar het land van herkomst zonder een inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het rapport wijst erop dat omwille van deze reden een aantal Dublinoverdrachten naar Hongarije werden geschorst door Duitse en Oostenrijkse (hogere) rechtscolleges.

Tenslotte merkt de Raad op dat met alle overige rapporten die dateren van voor 1 augustus 2015, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, geen rekening kan worden gehouden, aangezien deze dateren van voor de wetswijzigingen die in werking traden vanaf augustus en september 2015 en deze wetswijzigingen en de gevolgen ervan dan ook geheel onbesproken laten.

4.15. Voorts beperkt de verwerende partij zich tot de stelling dat Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering kent waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. *In casu* gaat de verwerende partij niet in op de beroepsprocedure indien een asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard op grond van het concept “veilig derde land”. Gelet op hetgeen voorafgaat, is het *in casu* onvoldoende om in algemene termen te verwijzen naar onafhankelijke beroepsinstanties, zonder na te gaan hoe de beroepsprocedure precies verloopt indien een asielaanvraag onontvankelijk verklaard wordt omwille van de toepassing van het concept “veilig derde land”. De verwerende partij maakt in dit specifiek geval op geen enkele wijze inzichtelijk dat sprake is van een daadwerkelijk rechtsmiddel om op te komen tegen een afwijzende beslissing, gelet op de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die van kracht is sinds augustus en september 2015. Dit klemt des te meer daar de HHC rapporten, die zich in het administratief dossier bevinden, ernstige tekortkomingen in de daadwerkelijkheid van de Hongaarse rechtsmiddelen aan de kaak stellen.

De Raad wijst er nogmaals op dat wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, zij moeten nagaan of de voor overdracht aangezocht lidstaat een asielpcedure hanteert waarin voldoende

waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld, *quod non in casu*. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). De verplichting voor lidstaten om een daadwerkelijk rechtsmiddel te voorzien tegen een onontvankelijkheidsbeslissing op basis van het concept "veilig derde land" werd tevens benadrukt in de reeds vermelde zaak C-695/15 PPU (Mirza, 17 maart 2016) van het Hof van Justitie. Daar wordt gesteld: "62. Voorts heeft de verzoeker met betrekking tot de beslissing op het verzoek om internationale bescherming krachtens artikel 46 van richtlijn 2013/32 in de verantwoordelijke lidstaat recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie van die lidstaat, waarmee hij kan opkomen tegen de beslissing, die berust op de voorschriften van het nationale recht inzake de veilige derde landen, op grondslag van, naargelang van zijn persoonlijke situatie, artikel 38 of artikel 39 van die richtlijn."

Bijgevolg acht de Raad, mede gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, in het licht van de elementen die voorliggende zaak kenmerken en zoals die hoger besproken werden, het onzorgvuldig dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf er zonder meer van uitgaat dat de verzoekende partij niet naar Servië of een ander derde land zal verwijderd worden gelet op het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin III Verordening, hetwelke enkel doelt op een terugname van een asielzoeker wiens verzoek bij de verantwoordelijke lidstaat in behandeling is. In dit verband kan de verwerende partij ook niet zonder meer stellen dat - gelet op de informatie die de de verwerende partij zelf bijgebracht heeft in het administratief dossier - dat "Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen." Het gegeven dat er geen publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, doet aan de hierboven besproken vaststellingen geen afbreuk. Dat verzoeker verklaarde dat hij in Hongarije goed behandeld werd, neemt niet weg dat onzorgvuldig is onderzocht of verzoeker door de Hongaarse overheden niet naar Servië zal worden verwijderd. De Raad benadrukt dat Hongarije de hangende eerste asielaanvraag van verzoeker, als Dublin-terugkeerder, onontvankelijk kan verklaren op basis van het concept "veilige derde land", *in casu* Servië. Gelet op wat voorafgaat bestaat er een risico op refoulement vanuit Servië. Dit risico op onrechtstreekse refoulement kan de verwerende partij niet onbesproken laten.

De verzoeker maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht artikel 3 van het EVRM aannemelijk. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de component van de bestreden beslissing aangaande de weigering van verblijf.

Aangaande de bevelscomponent, zoals aangevochten in de zaak X

4.16. Het gegeven dat de beslissing tot weigering dient te worden vernietigd, leidt in dit geval tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te onderzoeken of verzoeker na een Dublin-terugname door de Hongaarse overheden niet zal worden verwijderd naar Servië met een risico op refoulement. In deze omstandigheden kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij het grondgebied verlaat en zich aanmeldt bij de bevoegde Hongaarse instanties, noch kan verzoeker gedwongen worden verwijderd naar Hongarije nu een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. De vernietiging van de weigering tot verblijf heeft tot gevolg dat niet langer vaststaat dat Hongarije de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en bijgevolg kan een terugname heden niet plaats hebben. Verzoeker heeft derhalve een openstaande asielaanvraag in België. Er kan dan ook niet langer toepassing worden gemaakt van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. De bevelscomponent dient derhalve eveneens te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MAES